

Urbánfy Jenő

1954 - 2007. XII. 3

Hároméves türelemmel viselt gyógyíthatatlan betegségben december 3-án meghalt Urbánfy Jenő.

1954-ben született. Titokban keresztelték meg, életét hithű római katolikusként élte.

Háromszor teljesítette az országos kéktúrát, először 16 éves korában.

Sporttevékenységére főként a tájfutás és a maratoni futás volt jellemző.

Tájfutásban serdülőként országos viszonylatban is kiváló eredményeket ért el. Versenyzett szerte Európában, így pl. Skandináviában is.

Kb. 100 maratont futott, legjobb eredményét Bécsben érte el 3 óra pár másodperccel. Eddig felsoroltakon kívül sok Futapestes terepcrosson

szerepelt, a Klubnak is tagja - talán alapítótagja - volt. Edzéseit szinte kizárólag a Szigeten futotta: az újpesti rakparton futott fel, az Árpád -hídon be és másfél szigetkör után hazáig, a Kálmán Imre utcáig. Mindezt több, mint 30 éven át. A Tatabányai Sprintesekhez is gyakran csatlakozott.

Lelkes hegymászótevékenységet gyakorolt az Alpesi Rózsa hegymászóklub berkeiben. Évente rendszeresen legalább egy hétre kiment az Alpokba hegyet mászni és télen síelni. Megmászta a Mont Blancot. 8 Kinizsi Százast teljesített bakancsban, köztük a legelsőt. Nagyon sok egyéb teljesítménytúrán is részt vett, még betegen is. Tucatszor úszta át a Balatont, több triatlon versenyen is indult. 45 éves elmúlt, amikor megtanult gyorsúszni. Az olimpiai ötpróba akciót is gyakran teljesítette.

Mélyen gyászolják közvetlen szerettei: idős édesanyja, húga és kedvese.

Gyakran hívott telefonon, ilyenkor általában úgy köszönt el, hogy "akkor búcsúzom", amire így válaszoltam: "búcsúzz Jenő" - ilyenkor neveltünk.

Jenő elbúcsúzott, nevetés elmarad.

Tudom, hogy békében nyugszik.

Temetése 2008 január 3-án lesz a Farkasréti-temetőben 3/4 1-kor.

"Csóványos" (Futóbolondok fórum)

Az egyik tavaly tavaszi versenyen történt személyes beszélgetésünk során azt kérdezte tőlem:

- Popey mi volt veled a terepen, hogy úgy jajgattál, hörögtél.....

Semmi. Csak amióta átmentem egy tüdőfércelésen azóta futás közben már komoly fájdalmat, feszítő nyomást érzek a sérült testrészem tájékán. Meg tudod, már rajtam van az öregkor is.

- Popey már megint hülyéskedsz?

Jenő ! Te meg csakúgy nyomod a Futapest Cross futamait... Jó neked, rajtad még nem látszanak az öregség jelei.

-közben rámutattam a tőlem jóval dúsabb hajzatára.

-Nem ezen múlik.-mondta a tőle megszokott széles mosoly kíséretével. Tudod , ha rendszeres futással, testedzéssel karbantartod magad, akkor az késlelteti az öregedést, ha meg "bemelegedsz" elmúlik majd a mellkas környéki fájdalmad. Minden az edzettségi szinten múlik. Én, ha csak tehetem minden nap lenyomom a magam néhány kilométerét.

Kedves Jenő! Sajnos azóta havi többszáz kilométer sportos mozgást követően sem múlik el a mellkasi fájdalmam, de te akaratodon kívül most ezt egy újabb fájdalommal tetézted meg.

A tüdőm helyett most a szívem fájdukt meg, de az nagyon.

Fáj, hogy itthagytál, itt kellett hagyni bennünket örökre ...

Ott fent....ismerve téged, te egy újabb tájfutóversenyre, egy maratoni futásra, egy crossfutásra készülsz.

Készülj Jenő mert előbb-utóbb mi is követni fogunk téged. Újra egy kategóriában lehetünk.

Addig is itt lent a földi életben emléked megőrizzük!

Isten veled sporttársam!

Popey

Az amatőr sportember mintaképe.

Sokatmondóan így jellemzik elhunyt sporttársunkat a számos visszaemlékezésben, amelyet a zöld sportok különböző folyóirataiban, honlapjain, levelező fórumain olvashattunk. Valóban, alig akadt olyan nap, amikor Jenő (tájfutó becenevén "Borjú", vagy "Bú") ne öltött volna sportszerelést, hogy egy kiadós mozgást végezzen a szabadban. Szinte minden szabadnapjának java részét, ha nem éppen a teljes 24 órát töltötte kinn a terepen, többnyire valamely tömegsportrendezvény keretében.

1969 őszén a Kvassay Műszaki Szakközépiskola szervezett egy terézvárosi népszerűsítő diák-tájfutó versenyt, melyet a MAFC tájfutói bonyolítottak le. Ennek folyományaként került Jenő a tájfutók népes családjába, szorosabban véve a MAFC szakosztályába. Ez idő tájt ő már javában járta diáktársaival, a lelkes természetjáró Kádár tanár úr vezetésével az országos kék-túra útvonalát. Kiváló fizikumára és a túrákon megszerzett tájékozódási- és térképismeretére alapozva már a legelső versenyzéssel töltött esztendő az ifjúsági tájfutó válogatott keretbe kerülést eredményezte, ahol két esztendőn át példamutató edzőmunkát nyújtott. A nagy tehetség Klimstein Lacival csapatban eséllyel vehették fel a küzdelmet a legendás BEAC ifikkal. Legjobb eredményeként az 1971. évi országos váltóbajnokságon a dobogó legmagasabb fokára állhatott.

Felnőttként is hosszú ideig megbízható, jó versenyzője maradt egyesületének.

Bár nem végzett egyetemet, baráti körét mérnökök, orvosok alkották. Széleskörű érdeklődésével, olvasottságával mindenféle társalgásba be tudott kapcsolódni.

Szelíd naivitással csodálkozott rá a világra, talán éppen ez a gyakran mosolyra fakasztó tulajdonsága okozta, hogy nem lehetett őt nem kedvelni.

Tájfutóként sem maradt hűtlen korábbi túratársaihoz. Iskolájával nem csupán befejezte a kék-túrát, de egy későbbi évjáráttal megismételte azt, és másodszor is feliratkozott a kék-túra jelvényesek dicső listájára. Ez a ragaszkodás mindvégig jellemző maradt rá. A futás és a turisztika egyre újabb változataival ismerkedett meg, új és új barátokat szerezve, de nem dobta sutba a régi formákat és régi barátokat sem.

A tájfutás és a turisztika kettős szeretete inspirálta arra, hogy már a hetvenes években eljusson a szomszédos országok szokásos tájfutó versenyeire, sőt olyan hön áhított rendezvényekre is, mint a svéd O-ringon, vagy a svájci ötnapos viadal.

A megszerzett tapasztalatokkal örömmel járult hozzá a későbbiekben nekivágó sporttársak hasonló útjainak megszervezéséhez.

Amatőr sportemberhez illően mindig részt vett az olimpiai ötpróbákon, s mellékesen ennek jóvoltából helyszíni nézője lehetett a moszkvai olimpiának. Aztán jött a maratoni futás, nagy szerelemként.

Kicsit csodálkozunk rajta, hogy aki ennyire jól érzi magát az erdőben tájékozódva, az hogy szeretheti az aszfaltot döngetni monoton. De személye erre is kivétel volt. Több mint száz sikeres maratoni teljesítés, bejárva a fél világot. Párját ritkító sorozat! Egy hajszálnyi hiányzott ugyan, hogy 3 órán belülré kerüljön, de a stabil idejét bármikor megfutotta. Ha éppen úgy alakult a program, akkor 3 hétvégén közvetlenül egymás után háromszor. Nem csak fizikailag készült, de a soron következő helyszín városismertetőjét is bújta. Még évekkel később is fejből precízen sorolta az utcaneveket, amerre a futam vezetett, természetesen az összes nevezetes épülettel, és azok tudnivalóival együtt. S ha valamely várost nem tekinthetett meg kellő alapossággal a maratonihoz kapcsolódva, akkor visszatért oda mezei hátizsákos turistaként.

Soha nem gyűjtött vagyontárgyakra, nem tartott gépkocsit sem. Mégis (talán éppen ennek köszönhetően) több és változatosabb helyre jutott el, mint aki folyton a volán mögött ül.

A nyaralás is elválaszthatatlan volt számára az aktív mozgástól. Velünk tekert számos kerékpáros vándortúrán, Beregtől Hetésig, a Sumavától Rügenig. De az országos kerékpáros körtúra legtöbb szakaszát vállalkozó társ hiányában egyedül teljesítette. Telente sível ugyanilyen otthonosan mozgott a lejtőkön. Az Alpesi Rózsa egyesület tagjaként képezte ki magát a mászás alapvető fortélyaira. Hogy aztán - saját szavaival élve - a tarsolyába rakja az Alpok és a Kárpátok neves csúcsait.

Csak ízelítőül: Mont Blanc, Monte Rosa, Breithorn, Grossglockner, Grossvenediger, Marmolada, Triglav, Fogarasi-havasok, Bucsecs, Bihar-hegység szurdokvilága, Magas-Tátra csúcsai. De nagyon tudott örülni annak is, ha kis hazánk egy számára addig ismeretlen pontja került a tarsolyba.

A magas hegyek után rendszeresen a Balaton átúszással lazított.

Természetesen aktív részese volt a hazai teljesítménytúrázás létrejöttének. A kezdetektől fogva járta a Kinizsi 100, a Mátra-bérc, a Gerecse 50, és számos más legendássá vált túra útvonalát. De szigorúan bakancsban és hátizsákkal, nem vegyítve a gyalogos természetjárást, a táj élvezetét a futóversennyel. Futócipőt húzott viszont és hajtott a Futapest klub megannyi rendezvényén és számtalan utcai futóversenyen.

Szinte hihetetlen, de ennyi program mellett mindvégig kitartott a tájfutás mellett, évente 15-20 versenyen.

"Kiöregedett" MAFC-osokat követve a Tunggram, majd a Budai Ösforrás keretében folytatta, de ez gyakorlatilag azonos baráti kört jelentett.

Még a legutóbbi években is olyan átszellemülten elemezte ki versenypályáit és keveréseit, cserélt véleményt ellenfeleivel, mint egy lelkes fiatal versenyző.

Derűs lényét tájfutó anekdoták sora őrzi meg.

S.G.

Tájéló, 2008/1.